STUDÁNKA

ČASOPIS FARNOSTÍ STRÁŽNICE, PETROV, RADĚJOV A SUDOMĚŘICE

Vánoce 2021

ČAS ADVENTNÍ

Život a smrt,
zrození a umírání.
Zrození je radost
a důvod k oslavě.
Umírání smutek
provází
a nutí ke vzpomínání.
Odchod člověka budí
myšlenku, že už nyní
……nám
schází.

Advent – jako každý rok –
prostoupí radostné čekání
na den z nejvýznamnějších.
Den zrození Ježíše – spasitele
a našeho Pána. Ta událost může
……vypadat až podezřele.
Však začly se dít události,
jež vedly k radosti a veselosti
i zaryté pochybovače.

Nebesa projasnila intenzivní záře,
dav lidí k Betlému směřoval,
aby všichni pohlédli do očí a tváře.
Nikdo těžkosti a námahy nelitoval.

Všechna únava se ztratila v páře.
Přicházeli vyjádřit v pospolitosti
…… srdce plné radosti,
každý u jesliček poklekl a něco daroval.

Tak se tisíciletí traduje
příchod Ježíše Krista –
……našeho Pána
a největšího ochránce.
Však klíč k víře a sblížení
nenajdeme ve schránce.
Vpusťte Ježíše do srdce
tak dosáhneme smíření.

MUDr. Vladimír Gregor

Duchovní slovo

Ocitli jsme se v situaci plné nejistot: Jak se to všechno bude vyvíjet? Jaká nová opatření – omezení – nařízení atd.? Bojíme se o náš zdravotní stav a o zdraví našich blízkých. Podnikatelé a živnostnici se ptají na budoucnost svého podnikání. Učitelé a vychovatelé se snaží o vzdělávání žáků a mládeže v podmínkách, které vzdělávání neprospívají. Zdravotnici jsou přetíženi množstvím dotazů pacientů a jejích příbuzných a z druhé strany množstvím nařízení. Takových poznámek a myšlenek je spousta. Často se teď (bohužel) projevuje v mezilidských vztazích nervozita, strach, nedůvěra a nevstřícnost. **Vůbec není jednoduché si v této době říci: Máme vánoční svátky klidu a pohody.**

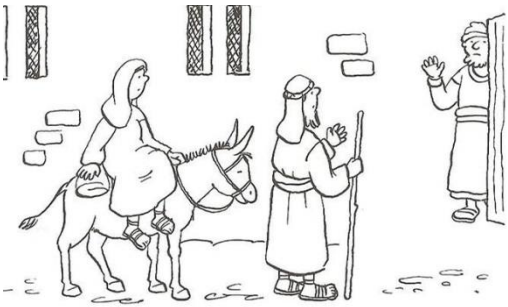

Ale možná je to pro nás příležitost očistit naše vánoční představy. Vrátit se k víře a v ní hledat sílu a útočiště.

Však Boží narození to nebyla pohádková záležitost – nebezpečná cesta z Nazareta do Betléma, hledání noclehu, rodit někde za městem ve stáji, nečekané návštěvy, ohrožení života miminka a rodiny, útěk do Egypta. Ano, to jsou Vánoce! Bez koled, bez vánočních stromků a ozdob, bez stolů plných jídla, bez tepla domova, v chudobě. Ale to nejdůležitější: s vírou a důvěrou v Boha, v Jeho vedení, v Jeho ochranu, s radostí z daru života. Ano, to jsou Vánoce!

Přeji každému z nás, aby tento „covidový“ čas očistil naše představy, naplnil nás důvěrou v Boží blízkost, obnovil v nás vděčnost za dar víry a života. To jsou pravé vánoční dary a poklady.

Přejí vám důvěryplné prožívání Vánoc a požehnaný nový rok 2021.

S darem modlitby a s vděčností za vaši přízeň otec Lukáš a spolubratři ze strážnické komunity piaristů.

FARNOST STRÁŽNICE

Vůbec není jednoduché v této době plánovat nějaké podrobné aktivity pro naše společenství. Zatím se soustředíme na to nejpodstatnější, co křesťan může dělat: na modlitbu, domácí bohoslužby, slavení Eucharistie, vysluhování ostatních svátostí. Pokud máte nějaký dotaz, potřebujete radu, pohovor apod. klidně se na nás – vaše kněze – kdykoliv můžete obrátit. Zatím čekáme, kdy budou příznivější podmínky pro ostatní farní aktivity. Ale i v této době se nám podařilo několik věci:

- děkuji všem, kteří jste finančně podporovali chod našich farností, hlavně opravu kostela sv. Martina,
- děkuji mužům z technického týmu, kteří zajištují přenosy bohoslužeb,

- děkuji všem, kteří se zapojili do benefičního koncertu na podporu oprav kostela sv. Martina,
- děkuji všem, kteří uklízejí kostely i těm, kteří se zapojili do vánočního zdobení kostelů,
- děkuji všem, kteří jste přispívali do adventní sbírky pro potřebné i vám, kteří se zapojíte do Tříkrálové sbírky.

Přišli a dali dary…

Během odpoledne třetí neděle adventní se v mnoha strážnických domácnostech rozsvítily monitory počítačů. Probíhal totiž živý přenos benefičního koncertu. Pořádala jej strážnická farnost. Jeho smyslem bylo poděkovat těm, kdo přispěli na opravy kostela sv. Martina a požádat o další finanční pomoc.

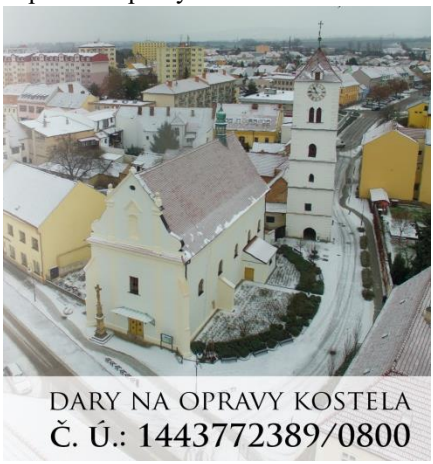

Už v předvečer koncertu se objevil překvapivý poutač – přes celou venkovní stěnu kostela sv. Martina byl promítnut program. A to nebylo jediné překvapení, které pro nás technický tým připravil. Nasvícením soch v kostele Panny Marie vytvořili jedinečnou atmosféru. Nemyslete si, že se takový přenos dá vymyslet a připravit během jednoho odpoledne. Je to otázka nejen techniky, ale i znalostí, citu a vytrvalé práce. Škoda, že se neumíme podívat skrz kameru opačně – na ty, kdo to všechno obsluhují! Měli to tak perfektně připravené, že jen samotný pohled na jejich práci by byl skutečným zážitkem.

Technici nám zprostředkovali nejen tento koncert. Neděli co neděli nám někteří z nich přinášejí do našich domovů mši svatou. Je to velká časová investice, kterou dávají. Kluci, děkujeme, že takto sloužíte celé farnosti.
Hlavní náplní koncertu byla hudba. Ač všichni vystupující přinesli krásné hudební vstupy, neodnesli si potlesk – vždyť v kostele nebyli diváci. Nyní to napravíme. Tleskáme Klárce Čajkové, rozené Varsamisové a Pavle Markové. Potlesk patří dechovému triu z ZUŠ Strážnice i naší schole mladých z farnosti. I když na potlesk za svou hudbu není zvyklý náš varhaník Laco Sovič, neboť při mši svaté se netleská ☺, na koncertě by mu určitě udělal radost. Tleskáme! A stejně tak cimbálové muzice Danaj s primášem Jendou Gajdou a cimbálové muzice Pavla Můčky. Dotkli se při koncertu nejen svých houslí, ale i našich srdcí. Děkujeme.
Slovem provázel oblíbený herec Lukáš Příkazský a spolu s otcem Lukášem uzavřeli koncert v dobré náladě a radosti, že se to všechno tak pěkně povedlo.
Koncert vznikl v rekordním čase – během 10 dnů, když vyvstala potřeba dofinancovat opravy kostela sv. Martina. Každý, kdo se zapojil, přinesl to nejlepší, co mohl dát.
Diváci to dokázali ocenit a nezůstali hluší k prosbě o finanční příspěvky. Avšak největším přínosem je, že nám spolu bylo zase dobře. Těšíme se do našeho kostela! *-hc-*

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Blahopřání

Dne 21. listopadu oslavila strážnická farnice a bývalá členka chrámového sboru

paní Marie Svrčinová 100. narozeniny.

Připojujeme se ke gratulantům a přejeme jí do dalších dnů hodně zdraví, lásky a Božího požehnání.

Jistě je mezi čtenáři mnoho těch, kteří si teď říkají: jak se asi paní Svrčinové daří? Rádi Vám předáváme informaci, že se paní Svrčinová těší dobrému zdraví. Poprosili jsme ji o krátký rozhovor.

Paní Svrčinová, ještě jednou blahopřejeme ke krásnému životnímu výročí. Prozradíte nám, jak se máte?

Děkuju za optání. Mám se dobře, protože jsem mezi svými v rodině. A toho si vážím nejvíc.

Co ráda děláte, co vás těší?

Ráda čtu, protože dobře vidím. Dostávám náboženské časopisy a knížky ,také si ráda přečtu, co se událo ve světě. Pravidelně sleduju zprávy a kvízy v televizi. Denně od malička luštím křížovky a nedávno jsem ještě hodně pletla ponožky.

Když se ohlédnete životem zpátky – co si myslíte, že je důležité? Co člověk nemá zanedbávat?

Důležitá je víra v Boha, láska k bližnímu, odpouštět nedostatky, skromně žít a neztrácet zájem o život. Neměli bychom zanedbávat modlitby k Bohu a Panně Marii. Já také věřím ve své andělíčky.

Dožila jste se 100 let v úžasné fyzické i psychické kondici. Máte na to nějaký svůj recept?

Celý život mě provázely písně, od malička jsem pravidelně cvičila v ORLU i doma. Později jsem začala s jógou - až do 93 let. A práce byla na denním pořádku, i těžká v mládí, potom stále na čerstvém vzduchu v družstevních vinohradech.

Paní Svrčinová, děkujeme nejen za rozhovor, ale hlavně za Váš celoživotní příklad víry, pracovitosti, lásky ke svým blízkým a chuti do života. -hc-

Poděkování

Touto cestou bych chtěl z celého srdce upřímně poděkovat všem, kteří se dne 23. září přišli rozloučit a doprovodit moji milovanou manželku

Bohumilu Hrachovskou

na její poslední pozemské pouti. Vřelé díky patří otci Lukáši za povzbudivá slova útěchy a naděje na věčný život. Upřímné Pán Bůh zaplať za modlitby vás všech, projevy soustrasti a květinové dary.

Bohunko, jak tiše a skromně jsi žila, tak v tichosti a pokoře jsi odešla. Moc děkujeme za lásku a obětavost, kterou jsi nám dala.

Manžel Antonín Hrachovský s nejbližší rodinou

Loučíme se s otcem Karlem z Rohatce

V neděli 13.12.2020 zemřel v kyjovské nemocnici dlouholetý pan farář v Rohatci

P. Karel Krumpolc

ve věku 74 let. Pohřben byl v pátek 18.12. na rohateckém hřbitově. Ať jej Pán přijme do své náruče. Vzpomínejme na něho v modlitbě. R.I.P.

Vzpomínáme

V tomto vánočním čase s vírou v Boží milosrdenství a nadějí na věčný život myslíme na naše zemřelé. V uplynulém roce jsme se rozloučili s těmito farníky – **od Dušiček 2019 do začátku prosince 2020:**

Strážnice

Marta Příkazká roz. Můčková, Vratislav Nedorostek, Alžběta Vítková roz. Možnarová, František Lípa, Zina Blažková roz. Papoušková, Františka Malíková roz. Žáková, Jiřina Gajdová roz. Bílová, Jan Gajda, Zdeněk Běloch, Jan Cigánek, Božena Kalužová roz. Tománková, Ludmila Lípová roz. Tománková, Anna Káčerková, Marie Labudová roz. Machálková, Petr Cáb, Vladislav Picmaus, Josef Studnička, Marie Neumannová, Blažena Baňařová, Františka Stonawská roz. Floriánová, Marie Kunická roz. Radová, Anežka Kudlíková, Jitka Bezděková roz. Mlýnková, Antonín Ondruška, Marie Můčková roz. Martinková, Alena Zábojníková roz. Valíčková, P. Mgr. Jacek Nowakowski Sch.P., Anděla Tomečková, František Mikéska, Bohumila Hrachovská roz. Tesařová, Marie Keprtová roz. Možnarová, Anna Múčková roz. Mrláková, Františka Svobodová roz. Daňková, Marie Sochorová roz. Ráčková, Jiřina Pešanová roz. Polešáková, Vladimír Pecha, Soňa Polešáková, Martin Sochor, Anna Vrbecká roz. Gajdová, František Lipa, Ladislav Pavlík, Jiří Hořák, Marie Moravcová roz. Krkošková, Josef Bačík, Jan Adamec, Marie Svobodová roz. Bělochová, Františka Pravdíková roz. Ottová

Petrov

Ludmila Malinová, Marie Březovská, Věra Haraštová roz. Komínková, Josef Oselka, Jan Svoboda, Anna Košturíková roz. Pavlačková, Květoslava Pantáková roz. Lipová, Jan Tomšej, Richard Florián, Jozef Faltýnek, Vladimír Brydlák

Radějov

Leopold Beránek, Anastázie Vyskočilová, Petr Bedrava, Jaroslav Mlýnek, Pavel Lachman, Martin Kašpar, Věra Myslíková roz. Bednářová

Sudoměřice

František Mikéska, Anna Sýkorová, Jan Kvaltín, Josef Podrazil, Alena Janečková, Ľudovít Mikéska, Tomáš Klimek, Marie Skalíková, Josefa Hrušková roz. Podrazilová, Marie Štosová roz. Kršová, Pavel Šebesta, Ludmila Pechová roz. Miklová, Jindřiška Fialová

FARNOST RADĚJOV

Roráty v Radějově

V tomto roce není situace z důvodu pandemie vůbec jednoduchá a nakloněná pro konání dětských mší svatých. Sice situace nedovoluje mít po rorátech tradiční snídani na faře, ale některé roráty se uskutečnily, i když bez tradičního zpěvu Ejhle Hospodin přijde. Dětem, které na roráty přišly, po mši svaté ještě o. David rozdal dárečky od svatého Mikuláše. Všichni se modlíme a těšíme, že se nám všem podaří pandemii zvládnout a v příštím roce se opět setkávat na dětských mších svatých, křížových cestách, postních večeřích, rorátech a adventních snídaních za hlaholu zpěvu, zvuku varhan a kytar.

LP

Vzpomínka na O. Jacka

V zimním čase, kdy se stmívá již brzy, září do daleka místo před radějovským kostelem světlem svíček, modliteb a vzpomínek na o. Jacka. I když jsme s otcem v mnohém měli odlišný názor, nejednou se názorově neshodli a hádali, vždycky při vstupu na faru čekám na odér právě dokouřené cigarety. V pátek na rorátech, kdy vcházíme s dětmi do tmavého kostela jen s lucernami a svíčkami, jsem si uvědomila, že prožíváme první roráty bez otce. Doklad, že nevzpomínám jen já, je i počet stále hořících svíček u kostela. Modlíme se za Vás. Odpočinutí věčné dej Vám Pán a světlo věčné ať vám svítí a ať odpočíváte ve svatém pokoji. LP

Poděkování

Letošní rok byl náročný pro všechny obyvatele nejen u nás, ale i ve světě. V Africe kromě pandemie je situace zhoršená kvůli válkám, hladu a životu v utečeneckých táborech. Mezi tamními obyvateli jsou velmi často děti, které snadněji podléhají nemocem. Často jim chybí i základní léky, proto jsem velmi ráda, že se mezi námi nacházejí lidé, kteří mají otevřená srdce na naléhavé výzvy a snaží se takovým lidem pomoci.

V letošním roce ženy z modliteb matek ze Strážnice a Radějova odeslaly na konto Mezinárodní lékařské pomoci celkovou částku 12 700 Kč. Tímto bych jim ráda poděkovala a všem popřála požehnané Vánoce.

MUDr. Marie Tressová

FARNOST SUDOMĚŘICE

„Zde jest, Král z Krále, dítko z Panny, jež vyhojí ty temné rány, zející v nitru národů. A usoužená lidská stáda vyvede z moci zlého hada a mír jim dá, i svobodu. Jen pojďte, syna mého děti, na jeho krásu pohleděti, před níž se nebe uklání. Jen pojďte, pokorní a tiší! Proste, a on vás neoslyší: jste jeho první poddaní.

(Václav Renč, Popelka Nazaretská)

Za oknem zima, fučí studený vítr, doma na stole hoří svíce adventního věnce. Máme tu obvyklý adventní čas a přece je tak jiný, výjimečný. Díky pandemii máme čas více se zamyslet, přizpůsobit život nové situaci a posunout se dál. A v naší činorodé farnosti se to díky otci Robertovi a ochotným farníkům také daří.

Mše svaté máme možnost sledovat živě vysílané z našeho kostela na www.twitch.tv/farnostsudomerice .

Máme tedy naději, že zadané úmysly budou při mších odslouženy a též vyslyšeny, že se můžeme mší svatých účastnit alespoň na dálku nebo v omezeném počtu i osobně. Ve svátosti smíření nejsme omezeni téměř nijak, protože otec zpovídá před každou mší svatou a ke svatému přijímání můžeme také přistupovat osobně po mši svaté. Ani svatý Mikuláš na naše děti nezapomněl a přišel 6. 12. 2020 na nedělní mši svatou, aby děti pozdravil a u vchodu kostela jim nechal spoustu balíčků. Děti měly možnost přijít do kostela aspoň na malou chvilku, v soukromí se pomodlit a odnést si balíček. A jaké Vánoce pro nás Pán Bůh chystá? To se necháme překvapit a s důvěrou v Něj se odevzdáme do Jeho rukou, neboť jak říkali už naši předkové „bez Božího požehnání, marné lidské namáhání“.

Andrea Pytlová

Drazí čtenáři našeho farního zpravodaje Studánka,
Farnost Sudoměřice přeje Vám všem požehnané svátky vánoční a
v nadcházejícím roce 2021 hojnost Božího požehnání.

Rozhovor s Majkou Matyášovou

Chcete-li si koupit nějaké dobré boty, auto či kvalitní čokoládu, díváte se po značce, kterou znáte. Víte, co od ní můžete očekávat. Nejlepší je, když je léty prověřená.
Troufám si tvrdit, že takovou značkou ve strážnické farnosti je jméno Majka Matyášová. Při příležitosti jejích 80.narozenin jsme ji požádali o rozhovor.

Majko, mohla byste nám říci, v jaké rodině jste vyrůstala?
Nás bylo doma 5 dětí, já jsem byla nejstarší, takový generál nad nimi - tedy jen dokud se nechali komandýrovat :-). Když jsem se v roce 1940 narodila, bydleli moji rodiče u stařečků v Bednářské ulici (později Masarykova, Marie Kudeříkové a zpátky Masarykova). Můj stařeček byli bednářem. Vše, co se nyní vyrábí z plastů, tedy různé kýble, nádoby, vanky..., dělali stařeček ze dřeva.

Tak to u vás nebyla nouze o nějakou nádobu.
I kovářova kobyla chodí někdy bosa! To se váže zrovna k mému narození. Jsem dítě neděle a navíc jsem se narodila 8. prosince na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie. Když na moji maminku tenkrát přišly porodní bolesti, poslala si honem pro porodní babku. Ovšem porod byl překotný a než babka přišla, už jsem byla na světě. Bylo potřeba jen dokončit ošetření děťátka i maminky. Ale kde je vanka? Nikde nebyla. A tak maminčin bratr utíkal do kostela, kde byly právě stařenka na nedělní mši. Vběhl tam, přežehnal se a přímo ke stařence: „Mami, pojdte dom. Maňa už má děvčátko a nemožem najít vanku!“

To bylo pěkné, jak rodiny bývaly spolu.
Život nesl různé změny. Když to vezmu od našich stařečků: ti se vzali v roce 1911, a protože stařeček byl už před svatbou v Americe a měl tam i své tři bratry, chtěl tam jít zase. Do státu Ohio. Bratr mu zajistil farmu poblíž. V té době se chystal vyplout Titanic a stařečkovým velikým přáním bylo odjet do Ameriky Titanicem. Snažil se získat šífkartu, ale nepodařilo se mu to. Tedy do Ameriky odpluli až následující lodí.

Čili zdánlivá smůla při zařizování palubního lístku bylo vlastně životní štěstí!
Přesně tak. No a byli v té Americe 7 let. Narodily se jim tam tři dcery. Pěstovali kukuřici jako všichni ostatní. Farmy byly velice rozlehlé, všude bylo daleko, i na sousední farmu, kde žila rodina – asi tak 30 až 40 kilometrů. To nebylo jako u nás, že si člověk zaběhne kousek do obchodu, když mu chybí třeba kvasnice. Když prodali vůz kukuřice, dovezli si hromádku uhlí. Tam se kukuřicí i topilo. Po 7 letech už mohla být farma jejich, ale stařenka řekly: „Dost, mám té Ameriky plné zuby, jedem domů.“

Stařeček velmi toužil jet do Ameriky Titanicem.

A tak zajistila, že ve Strážnici se narodí a prožije svůj život jedna Majka Matyášová:-)
Nežila jsem celý život ve Strážnici. Po skončení II. světové války jsme se stěhovali do Zlína. Já jsem celou cestu plakala, protože jsem se nechtěla stěhovat. Tenkrát byl vyhozený most přes Moravu a převážel nás na prámu převozník. Než jsme nastoupili na prám, dostala jsem pár žduchanců, ať už neřvu. A při vystupování znova :-).

Zvykla jste si potom?
Ano. Chodila jsem tam do 1. třídy. Bydleli jsme na bytovce pro Baťovy zaměstnance. A naša maminka to vzaly po svém. Všecko prostranství kolem baráku poryly, začaly sadit zeleninu a pěkně dopředu vysadily květinový záhon. Ženské z bytovek se jen dívaly, co to dělá. Pak na maminku přišli Baťovi úředníci: „Paní, tady nemůžete nic sadit. To není vaše.“ „A to si myslíte,“ ohradily se maminka: „že půjdu kupovat mrkvu a petrželí do obchodu?“ „Nemůžete tu sadit, tady musí být trávník!“
„A na co? Vždyť nemáme slépky ani králíky.“
Nakonec jim to maminka ale odkývly, úředníci odešli – a maminka sadily dál :-).

Jak dlouho jste žili ve Zlíně?
Když jsem byla ve 2. třídě, přibývalo u Batě lidí a tak bylo rozhodnuto, že naši bytovku přestaví na větší pro víc rodin. Měli jsme nabídku, že tam můžeme zůstat, ale maminka řekly stejně jako kdysi stařenka v Americe: „Dost, tady končíme, jdeme do Strážnice.“
A tak se udělaly ve Strážnici nějaké úpravy na domě a pak se budovalo ještě postupně bydlení do

Ve skanzenu „Radujme se, veselme se – soukromé . foto

Chalúpek.

Jaký býval advent, když jste byla malá?

S adventem mám spojené, jak jsme se stařenkou chodívali na roráty. Bývaly velice brzo ráno, v ulici byla hustá tma. Brodívali jsme se sněhem, ruce pod vlňákem. V kostele byla pořádná zima. Ale to nadšení, že jsme byli na rorátech! A potom dole uličků – tam byla klzka. To bylo něco pro nás děcka! Tetka Poluša to chodily posýpat popelem.

A co Vánoce?

Když jsme bydleli ve Zlíně, na Štědrý den nás vzali otec ven. Chodili s námi po městě a dívali jsme se na výklady. Maminka musely stihnout nazdobit stromek. My jsme už pak do té jizby nesměli, až večer.

Na štědrovečerní večeři bývala bílá zapražená polévka a krupica. Pak nějaké to jablíčko, ořechy. Banány, pomeranče – to nikdo neznal. Ani čokoládu, tu jsme poznali, až nám posílali z Ameriky balíky.

Společně jsme se pomodlili, povečeřeli. Pak se šlo pod stromek, a když už jsme byli ve Strážnici, tak po koledě ke stařečkům a kmotrům. Dárků moc nebylo. Byly poválečné roky, nešlo nic koupit. Páraly se staré svetry, aby se z nich upletly nové. Takže pro kluky bývala dárkem nějaká kudla, pro děvčata panenka. K dostání byly jen hlavy, ke kterým maminka s kmotrou došily tělíčka.

Chodívali jste na půlnoční?

No jistě! To bylo ještě před koncilem, téměř vše v latině a vše zpívané, takže půlnoční trvala 2 hodiny. Stála jsem tam někde v koutečku a poslouchala, jak na chóře pějí. Pan učitel Kolařík dirigoval a pan Mališka hrál na varhany. A samozřejmě muzikanti. Někdy cimbálka nebo některý strýc z dechovky troubíval... A já si říkala: „Kdo se asi do takového sboru dostane?“

Lákalo vás to? Zkusila jste to?

V chrámovém sboru jsem pak zpívala mnoho let. Bývalo nás hodně, víc než 40. A té srandy, co jsme si užili! Pan učitel Kolařík měl co dělat, aby to ugazdoval. Zkoušky bývaly 2x týdně.

Kde jste zkoušeli?

Na faře v kanceláři. Jednou nás tam bylo tolik, že chlapi už si neměli kam stoupnout. Janek Můčka pošťák stál ve dveřích do vedlejší místnosti a jaksi nechtěně jimi proletěl. Nečekal to: Nevěděl, zda uvnitř někdo je, tak honem hlasitě zavolal: „Pochválen buď, promiňte, já jsem nechtěl!“ A rychle dveře zavřel :-)

Přes Vánoce jste se asi hodně nazpívali.

To tedy ano. To bývala Půlnoční, pak Pastýřská ve 4 hodiny ráno (ta bývala tichá), pak ranní mše sv., školácká a hrubá. Po Půlnoční už nemělo cenu jít spát, tak se stávalo, že k nám muzikanti z Menšíkové cimbálky došli po koledě. My jsme mívali po zabíjačce, tak maminka chlapců dobře pohostily. To bylo veselí a smíchu!

Máte ráda besedy?

Dřív se chodívalo na besedu pravidelně každou neděli po požehnání. Lidé seděli před vrátama, když došla beseda, tak donesli další stoličky a besedovali. My jsme chodívali na hřbitov a to bylo cestou samé: „Vitam vás," a „Pochválen buď!" A ze hřbitova jsme šli po besedách po rodině. Kmotra dělávaly velice dobrou marmeládu, k tomu domácí chleba – to už měly pro nás připravené. A probralo se na takových besedách všelico. Byly kruté padesáté roky a vzpomínám si, jak se dospělí dozvěděli, že Pavel Žák je zavřený. Když jsme my, děcka, přišly do místnosti, jen se ozvalo: „Ticho, děcka idů." To abychom nic nevynesly ven.

Život tedy nebyl jen krásný.

I mnoho smutného přinesl. Stařence umřela sestra v 18 letech na zápal plic. Utíkali tenkrát z vinohrada, chytla je bouřka a schovali se pod most. Zdrobila ji tam zima a dostala zápal plic. Tenkrát to nebylo čím léčit, tak to bylo pro ni smrtelné. Po létech čekalo stařenku další neštěstí - zemřela jí dvanáctiletá dcera. Přímo na Vánoce. Kromě toho prožily válku. Ale nevzdaly to.

A maminka? Té zemřel syn – můj bratr Jiřa – na vojně. Měl 51 dní do civilu. Byli jsme tenkrát na roli a najednou, že prý jsou u nás vojáci a že přišli oznámit, že Jiřa nežije. To byla veliká rána. Maminka ani plakat nemohly, jak je to zasáhlo. Jen seděly s hlavou v dlaních.

Nikdy jsme se pořádně nedozvěděli, co se tam na vojně Jiřovi opravdu stalo. Začerstva se informace rozcházely, nechtěli či nemohli nám říct pravdu. Byli jsme i u vojenského soudu. Snažila jsem se to zjistit od vojáků, co s ním sloužili, ale omluvili se, že neví, že tam v tu dobu nebyli. Nakonec maminka řekla: „Majko, už to nech tak. Ať se ještě někomu z těch chlapců nestane také nějaké neštěstí."

To je ale bolest k neunesení.

Je to skutečně velice těžké, Život musí jít dál, ale jak to unést? Je mně opravdově líto lidí, kteří nemají víru. To musí být ještě těžší! Dojdou všelijaké těžké zkoušky - nemoc, ztráta majetku… Někdy už ani nejde modlit se růženec, jak jsou myšlenky roztřesené. To si pak sednu, skloním hlavu a modlím se: „Bože, odpusť mě, nehodné své služebnici. Matičko nebeská, buď se mnou.."

I před pár dny jsem takto seděla. Tolik milých známých lidí najednou zemřelo, mladé životy. A na mě dolehlo neštěstí pozůstalých rodin. V té hrůze jsem se opakovaně modlila: „Maria, pomoz, prišel čas...!" A uklidnění přišlo. Hrůza odešla a myšlenky mi začaly jít jiným směrem. Tak jsem vděčná za víru. Ale to není má zásluha! Vždyť mě k ní musel někdo vést. Jaký je to veliký dar, když toto člověk od rodičů či stařečků dostane! Ti moji žili v těžké době – zažili válku i mnoho jiného, ale víru uměli předat. Ta síla, když někdo

dokáže víru předat! A nemusí to být dokonalé. Obyčejná lidská víra prohnaná zkušenostmi, bídou a bolestmi. Snad ten těžký tvrdý život, který žili, jim víru udržoval.

Dokážete říct aspoň něco z toho, jak vám víru předávali?
U nás byla vždy modlitba ráno a večer. Až jsem byla větší, maminka určily: „Ty se budeš se sourozenci modlit. A pak pohádku na dobrů noc."
Stařečci ani rodiče nebyli nijak studovaní ve víře, na to nebyl čas. Ale chodili na poutě. Pěšky se chodívalo na Hostýn. V Napajedlích se různě u lidí po stodolách přespalo a šlo se dál. Když tam chodívaly naša stařenka, tak ještě v Bystřici nabral každý poutník dvě cihly a nesl je na kopec. Z nich se tam dostavěl kostel a stavěly se poutní domy a fara.
I na další poutní místa se chodívalo pěšky – na Velehrad, na Antonínek i do Mariatal na Slovensku a do Šaštína.

Nemusíš všechno mít a nemusíš všude být

Modlitbu i pohádku na dobrou noc jsem zachovala, i když jsem mívala pak kolem sebe další děti v rodině. Mám je všechny ráda – už jsou velcí – a kolikrát si říkám, že se ke mně tak pěkně chovají, že si to ani nezasloužím. Ale prožili jsme spolu moc pěkného. Přespávali u mě rádi a já jsem je brávala s sebou do rola...

Nejsou to jen děti z rodiny. Vy jste vychovala i celé generace hasičů
Hasič pro mě začal v 60. letech. Napřed mě tam nějak nechtěli, párkrát jsem došla a skončilo to. Pak ale v roce 1963 mě tam znova vzala kamarádka. A pak už to jelo: „Majko, nechceš si vzít děvčata na starost?" A to byl můj první mančaft. Užili jsme si spolu moc krásných chvil. Nezapomenutelné je stanování u Moravy v r. 1967 – stany byly sice jen sešpendlené deky, ale kolik zážitků jsme měli! Nebo týden na hájence na Valachoch…A co teprve naše letní tábory na Mlýnkách! Nejdříve ve stanech a potom na bývalé šohajácké chatě. Od 80. let prakticky až do dneška. Velice si vážím vztahů, které jsou dodnes mezi námi. Děti z hasiča dokázaly být vděčné. I teď se zastaví, promluví, jsme v kontaktu a já dnes už znám i jejich děti a vnoučata.
A že máme teď zimu, vybavuje se mi jedna příhoda. Vzala jsem kluky z hasiča na Žerotín sáňkovat. Chtěli to vzít šusem dolů, ale já jsem jim zakazovala. A jeden z nich mi pak přišel říct: „Majko, kamarád Pavel mě vzal na sáňkování s ministrantama. Byl s námi takový tlustý pan farář: Nahoře na Žerotíně řekl, že to teď sjedeme šusem. A on pojede na sáňkách první, protože on je lokomotiva." ☺ To byl pater Tomeček.

A co vaše působení v Orle?
No to by bylo vyprávění! Do cvičení rodičů s malými dětmi teď – než jsem museli přestat kvůli koronaviru – chodívalo 30-40 dětí. To je taková radost, když jdeš po ulici a tito malí se na tebe vrhnou! Nedávno mi jedna maminka říkala, jak šli kolem tělocvičny s malým synem. Zastavil se, ukázal na dveře a prohlásil: „Sem jdeme a hned! Proč tu není Majka?"

Co vlastně děláte nejraději?

Vždycky jsem ráda četla, vyšívala. Velice ráda pracuji na roli. Chodívala jsem tam nejdřív pěšky, někdy indiánským způsobem – chvilku klus, chvilku chůze. Později jsem jezdívala na kole. Také do vinohradu. Tam jsem se napila studniční vody a šla okopávat. Ta radost z práce, když se člověk podívá, jak je vinohrad pěkně okopaný či jak se řádkuje zelenina! Zaměstnaná jsem byla celý život v Maryši, i tu práci jsem měla ráda. Vyráběli jsme čokoládové figurky, zdobili, balili...

Nesete si s sebou životem nějaké oblíbené rčení?
Zlobí-li mě, když se kvůli hlouposti nedaří dobré věci, uklidním se citátem: Kdyby blbost kvetla, tak je to tady samá růža. A ještě jedno rčení zachovávám. Je od mojí maminky. Když jsem byla mladá dívka, byly velkou novinkou a hitem papírové šaty. Přišla jsem za maminkou, že si je chci koupit. A ona mě hned srovnala slovy: „Nemosíš všecko mět a nemosíš všady byt."

Tak to jsou slova, která bychom všichni měli promyslet. Majko, děkujeme za předání životních příběhů!

Končíme rozhovor s vědomím, že v něm vlastně hodně chybí. Ani slovem jsme se nedotkli Majčina každoročního vyprávění ve skanzenu o Vánocích a Velikonocích, jejího působení v muzejním spolku, pominuli jsme každodenní přítomnost na mši svaté, předříkávání růžence, zázemí, co vždy vytvářela rodině i ministrantům. Nevzpomněli jsme její starost o farní táboráky, práce při zdobení kostela.... Všechno, co s temperamentem sobě vlastním dělá už 80 let, se sem prostě nevejde. Ale to nejdůležitější jsme vám snad předali - hřejivou lidskost, kterou má v sobě.
Milá Majko, srdečně blahopřejeme k 80. narozeninám a děkujeme za všechnu práci, kterou jste udělala pro farnost. Přejeme Vám, ať i nadále rozdáváte dobrou náladu a zdravý pohled na život. Ať Vás chrání Panna Maria ode všeho zlého.

A ještě malá poznámka na závěr: když uděláte přesmyčku písmen ve jménu Majka, vznikne slovo „maják". A to je dost trefné. Protože Majka je skutečným dobrým majákem pro mnoho lidí. Co může člověk udělat víc? *-hc-*

Vánoční pohádka

Vy si myslíte, že ve Strážnici není možné potkat pohádkové postavy. No jasně že máte pravdu, jste přece rozumní lidé. Ale já vám budu vyprávět něco jiného.

Byla Štědrovečerní noc. Za okny zářily stromečky, ulice zely prázdnotou. Každý si užíval domácího tepla. Jen od Petrova po Kosečkové přicházely do Strážnice dvě zachumlané postavy - Líný Honza a Bystrozraký.
Líný Honza si právě pochvaloval uplynulý rok: „Kamaráde, mně se ten rok velice líbil. Předtím to bylo samé: Honzo, slez z pece… , Honzo, měl bys jít do světa…. A letos?

Zůstaň doma! Nikam nechoď! Maximálně mi to vyhovovalo. Vždyť válení se doma byla letos povinnost.“
„No,“ odtušil Bystrozraký, „všichni se neváleli. Měl jsi vidět zdravotní sestry a obětavé doktory, jak byli nadělaní. Víš, že se Nebojsa také hlásil do nemocnice, aby pomáhal? Ale nevzali ho, protože odmítl používat ochranné pomůcky.“
Honza si filozofoval dál: „Výborné byly přenosy mší v televizi. Já jsem jen tak ležel na peci. Až to mělo začínat, zavolal jsem na mámu, aby mě obrátila. Když bylo evangelium, máma mi podstrčila o jeden polštář víc, aby mi zvedla hlavu- to jako místo stoupání.“
Za tohoto hovoru přišli až k přejezdu. Bystrozraký poznamenal: „Tady jsem v neděli potkával otce Jacka, jak jede z Radějova do Sudoměřic. Vždycky si na něj vzpomenu, když tudy jdu. Já jsem ho měl rád. Když tak náhle umřel, nejedna slza mi ukápla.“
„Já jsem ho měl taky rád,“ svěřoval se Honza, „ale vyhýbal jsem se mu. Co kdyby mě řekl, ať dojdu pomáhat na opravy kostela v Radějově nebo stavět teepee na Indiánskou faru?“

Bystrozrakého tento manévr rozesmál: „Tak to ses určitě vyhýbal i strážnické faře. Tam letos dělali tak velké opravy, že byla každá ruka dobrá. Ale už je to hotovo a bydlí tam i nový kněz Dawid.“
„Toho znám,“ chlubil se Honza, „byl jsem jako jediný farník ze Strážnice na jeho kněžském svěcení v Polsku. Bylo to v květnu. Nikdo do Polska nesměl kvůli karanténě. Ale já jsem tenkrát usnul ve vlaku a ten mě vozil tak dlouho, až mě omylem převezl do Krakova.“
„To jsem nevěděl, že jsi tam byl,“ podivoval se Bystrozraký: „to jsi pro otce Dawida musel být vzácný host!“
„Ale kdepak, on o mě nevěděl. Mě se nechtělo jít za ním, abych ho pozdravil.“
Za tohoto hovoru přišli až ke Skalické bráně. Když přecházeli ztichlou hlavní silnici, ohlédl se Bystrozraký směrem ke hřbitovu. Honzovi to něco připomnělo. Začal váhavě, jakoby nevěděl, jak to říct: „Ty, Bystrozraký, já jsem ti chtěl už dřív… to je takové, no…,“ lezlo z něho jako z chlupaté deky, „já jsem si všiml, že se neumíš chovat na pohřbu. Na konci obřadu se vytratíš. A pak tě vidím, že jsi u hrobu dřív, než tam dojde pohřební průvod. Co tam, prosím tě, chodíš dělat?“
Bystrozrakému to opravdu moc příjemné nebylo: „Ty sis toho všiml? Myslel jsem, že to nikdo neví. Já ti to tedy povím. Já se chodím dívat do toho připraveného hrobu.“
„Proč prosím tě?“ zděsil se Honza.
„To máš tak. Však víš, že když si sundám pásku z očí, vidím víc než každý jiný. A když jsem si jednou takto sundal pásku u hrobu, kde ještě nikdo neležel, uviděl jsem skrz hlínu dveře.“
„Jaké dveře?“ ptal se zaraženě Honza.
„No dveře. Prostě dveře. A od té doby mi to nedá a vždycky se jdu podívat, jestli i v tom připraveném hrobě ty dveře jsou.“
„A jsou tam?“
„Zatím vždycky byly.“

Docela dlouho po tomto rozhovoru šli mlčky. Honzovi to vrtalo hlavou: každé dveře přece někam vedou…
Prošli ulicí Komenského. Honza se znovu opatrně zeptal: „A vidíváš ještě něco neobyčejného? Třeba kdyby sis teď sundal pásku…“
Bystrozraký sundal pásku z očí, rozhlédl se a začal ukazovat nad střechy domů: „Vidím tenké proužky dýmu, jak skrze střechy domů stoupají nahoru. Je to z těch domů, kde se právě někdo modlí. Vidíš? Tam a tam a tam…,“ ukazoval prstem. Pak směřoval ukazováček ještě výš: „Stoupají a stoupají a proplétají se, jakoby se spojovaly v lano.“
Honza neviděl nic. Bystrozraký se omluvně usmál, když si vázal pásku znovu na oči. Už poznal, že se mu Honza neposmívá a svěřil se: „Jednou jsem si zkusil sundat pásku z očí na mši svaté. Při pozdvihování. To byly proudy! Jako laviny nebo řeky, které se vylévaly do kostela a z něho ven! To se nedá popsat. Kdybych hned nesklonil hlavu, povalilo by mě to.“
Honza k tomu chtěl něco dodat, ale vyrušil je otec Robert, který právě vyšel z fary: „Ale mládenci, co tady děláte takto na Štědrý večer? To už jdete po koledě?“
Honza i Bystrozraký mu popřáli krásné Vánoce a pak společně obhlíželi kostel sv. Martina. „Teda řeknu vám,“ pronesl Honza: „ta omítka je hlaďoučká jak smetanový krém. Moc pěkný kus Strážnice to tu celé je.“
Otec Robert ale už nemohl déle besedovat. „Nechcete se svézt?“ ptal se. „Jedu do Sudoměřic sloužit půlnoční.“
„A můžeme ministrovat?“ vyhrkl Honza a hned toho litoval, protože to nebezpečně zavanulo počínající ztrátou lenosti.
Otec Robert pokýval hlavou: „Dobře, pojďte. Ale promiň, Bystrozraký, nemohl by sis při ministrování sundat pásku z očí? Víš, lidé tam na tebe nejsou zvyklí a když máš roušku přes obličej a ještě pásku přes oči...“
Bystrozraký chápavě otce zarazil: „Rozumím, vypadá to divně a lidi by to rušilo. Ale otče, já si zalezu radši někde do koutka, kde mě nikdo neuvidí. Protože,“ pootočil se na Honzu, „sundat si při půlnoční pásku z očí, to není jen tak.“
Honza na něj chápavě mrkl, otec Robert nastartoval a vyjeli slavit větší věci, než dokážou pochopit. -hc-

Příspěvky farníků

Stařeček, ministranti a jiné příhody

vzpomínkový cyklus nejen o strážnickém kostelníku Vaštíkovi

Část 17: **Novoroční předsevzetí**

Tenkrát už sem ministrovál, bylo to po Vánocách a blížil sa Nový rok. Byl sem zrovna nemocný a ležal v posteli. Smutně sem sa díval na vánoční stromeček, na který jsme měli s bratrem zakázané šahat, protože by byl moc brzo obraný. Nikdo za mnů ten deň nedošel,

až večér stařeček. Donésl si židlu a sedl si ke mě. Pomodlili sme sa spolem večerní modlitbu. Potom začál stařeček tů modlitbu rozebírat a vysvětloval mně, co sme sa vlastně modlili. Já jsem si tenkrát uvědomil, jaké má stařeček duchovní znalosti. Uměl pro mě ze dřeva vyřezat pušku anebo hokejku, ale klidně by mohl učit aj náboženství. Stařeček hodně četl, hlavně Písmo Svaté. Dlůho do noci sem pak nad tym přemýšlal. Ráno, dyž šél stařeček do kostela, tak sa za mnů zastavíl a optal sa, lesti je mě už lepší. Já jsem řekl, že ano a že mně udělal veliků radost, když mě vysvětlil tů modlitbu. Stařečka to určitě potěšilo, protože kdyby neměl uši, tak by sa usmívál dokolečka hlavy.
Potom sem mu řekl, že s ním nemožu chodit na Tři krále, protože by mě mamka po nemoci nepustila. On mně řekl, že to néni vůbec důležité. Hlavně, abych sa prý brzo uzdravil a mohl zas chodit ráno ministrovat. Ty hořké léky, co mě mamka dává, mám poctivě brat a neházat za postel. To mě říká proto, že mňa dobře zná a myslí to se mnů dobře. Potom dyž odešél, tak sem sa nad ním znova zamyslél. Takového stařečka, jak mám já, určitě nikdo nemá a já ho pořád zlobím. Ale od teďka už nebudu a začnu mu víc pomáhat.
Potom jsem sa uzdravil a velice rychlo na to svoje předsevzetí zaséj zapomněl. Jednů, dyž stařeček nebýl doma a zapomněl si zamknůt svoju kolařsků dílnu, tak jsem sa tam šél podívat. Půjčíl jsem si hřebíky a kladívko, protože to sa može dycky na neco hodit. Když sa stařeček vrátil dom, tak sem slyšél z jeho dílny, jak říká, že mu tam zas někdo paskudíl a že mu chybijů hřebíky a nemože najít ani kladívko. Já jsem mu to tam zas vrátíl, ale dyš nebýl doma. Dybych tenkrat to předsevzetí dodržal, nemoselo mňa to dovčilškaj mrzat.

L. Král

Informace

Knihovna křesťanské literatury

Spolkový dům, Masarykova 370, Strážnice
je od 22. října 2020 uzavřena, ale pokud nedojde ke zhoršení situace s koronavirem, bude knihovna opět otevřena od pondělí 11. ledna 2021.
Nabízíme vám z nových knih:

Boží průlom v římském podsvětí -Chiara Amirante

Kniha vypráví o díle Boží prozřetelnosti v životě autorky, zakladatelky komunity Nové horizonty, která se věnuje narkomanům a mladým lidem v těžkých životních situacích. Předmluvu napsal Andrea Bocelli. Chiara Amirante / 1966 / byla v mládí formována v Hnutí fokoláre, ale po těžké nemoci byla propuštěna a objevila své vlastní povolání – žít naplno evangelium a ruku v ruce s Ježíšem „sestupovat do pekel“ zoufalých mladých lidí, přinášet jim novou naději a radost ze Vzkříšeného.

Jerzy Popieluszko – Bernard Brien – Pravdou proti totalitě

Jerzy Popieluszko byl opravdu muž Boží, nejen proto, že zemřel jako mučedník. Záhy po vysvěcení se stal duchovní oporou hnutí Solidarita v Polsku a tím i trnem v oku totalitnímu režimu. Bylo jen otázkou času, kdy bude jakožto nepohodlný obhájce pravdy a spravedlnosti odstraněn. Byl zavražděn v říjnu roku 1984, ve věku pouhých sedmatřiceti let.
Těšíme se na vaši návštěvu:

pondělí a středa 9,30 – 11,00 a úterý 16,00 – 17,00

OKÉNKO DO FARNÍ CHARITY

OKÉNKO DO STRÁŽNICKÉ CHARITY

Milí čtenáři Studánky,

rok 2020 je u konce a my se pomalu dostáváme k jeho hodnocení. Tento rok byl pro služby strážnické Charity velice obtížný. Museli jsme čelit mnoha velkým výzvám, od krátkodobého uzavření některých služeb počínaje, po zrušení jarmarků, veletrhů a poutí konče. Chceme však hodnotit pozitivně a vyzdvihnout především věci, které se nám ve službách podařily a které nás velice těší, protože stěžovat si, to umí každý a dobré věci se hledají čím dál obtížněji.

Charitní pečovatelská služba fungovala po celý rok bez omezení, její pracovnice byly velmi odvážné, vyrážely do terénu mnohdy s obavami o své zdraví, přesto se dokázaly postarat o všechny uživatele, kteří naši péči potřebovali. Podařilo se nám zajistit jim dostatek potřebných ochranných pomůcek, aby byly co nejvíce chráněny, a nyní se podrobují i pravidelnému testování. V průběhu letošního roku se nám s velkou pomocí dárců a nadací podařilo zakoupit do této služby nový automobil, který nahradil původní, již velmi staré a nespolehlivé auto. Pracovnice jej nyní využívají k přepravě za uživateli pečovatelské služby a k převozu kompenzačních pomůcek potřebných pro uživatele.

Sociálně terapeutická dílna Kotva byla sice v některých krátkých úsecích roku uzavřena, přesto však její klienti dostali veškerou podporu, kterou potřebovali. Pracovníci této služby byli velmi aktivní, snažili se rozvíjet schopnosti a dovednosti klientů tak, aby byli schopni zapojit se do běžného života. Na počátku října jsme uskutečnili i plánovanou besedu Cesta k zotavení a podařilo se nám v průběhu roku zařadit jednoho z klientů na chráněný trh práce.

Terénní Sociální rehabilitace Teres je naší letošní novou službou, která se nám velmi pěkně rozvinula a získala klienty, kteří jsou za její existenci velice vděční. Jedná se především o osoby s duševním onemocněním, kterých obzvláště v dnešní době přibývá a je tedy potřeba tuto službu udržet. Klientům jsme pomáhali k dosažení samostatnosti, nezávislosti a soběstačnosti na cestě k jejich zotavení.

Také pracovníci Chráněných dílen pracovali nepřetržitě po celý rok, všechny dílny byly zachovány ve stejném režimu, jako v předchozích letech. Šicí dílna se hned v jarních měsících přizpůsobila poptávce a věnovala se šití tolik potřebných antivirotických roušek, jejichž kvalita je tak výborná, že jsme je šili například pro nemocnici u Svaté Anny v Brně, Českou kardiologickou společnost, okolním Charitám, Televizi Slovácko, pro Karlovu Univerzitu a spoustě firem v našem regionu i mimo něj. Přesto všechno finanční situace chráněných dílen je stále špatná. Výpadek prodejů a veletrhů nás citelně zasáhl a zachovat všechna pracoviště se nám podařilo jen díky sponzorům a dárcům, za což jsme jim moc vděčni, protože v dílnách pracují osoby se zdravotním postižením a po případném propuštění by si velice těžce sháněli jiné zaměstnání.

Tříkrálová sbírka

Podoba Tříkrálové sbírky v naší farnosti je zatím stále nejistá. I když je letošní rok v mnoha ohledech netradiční, chtěli bychom tradici Tříkrálové sbírky zachovat a přinést Vám požehnání do roku 2021 tak, jak jste byli vždy zvyklí. Protože je ale pro nás na prvním místě zdraví koledníků i dárců, připravujeme jak klasickou, tak i online koledu. Doufáme, že se nám to s Vaší pomocí podaří.

Do škol jsme odeslali přihlášky pro koledníky, které je potřeba vyplnit, podepsat rodiči a do 21. 12. 2020 odevzdat v prodejně Charity Strážnice.

Termín Tříkrálové sbírky v naší farnosti je v sobotu 9. 1. 2021 od 13. 30 hodin.

Připravujeme také různé jiné varianty a podoby Tříkrálové sbírky pro případ, že by kvůli zhoršené epidemiologické situaci klasická koleda nebyla možná. V tomto případě bychom chtěli umístit pokladničku také v naší charitní prodejně, v kostele, na městských a obecních úřadech a jiných místech, která postupně oslovujeme. O všech našich dalších přípravách Tříkrálové sbírky Vás budeme průběžně informovat na našich webových stránkách prostřednictvím koordinátora Tříkrálové sbírky, kterým je paní Ing. Jurasová. Můžete ji také kontaktovat s Vašimi dotazy na telefonu 737 054 064.

Online koleda bude spuštěna na webu Tříkrálové sbírky v termínu od 15. 12. 2020 do 24. 1. 2021.

Poděkování

Naše velké poděkování patří tentokrát všem sponzorům a dárcům, kteří i v této tak těžké době byli ochotni nám pomoci a podpořili naši činnost. Jsme jim za to velmi vděční a této jejich podpory si moc vážíme, protože se stala pro naše služby výraznou pomocí. Jejich seznam je zveřejněn na webových stránkách Charity Strážnice v sekci Naši sponzoři a podporovatelé. Všem moc DĚKUJEME!!!

Dále bych chtěla poděkovat za výbornou spolupráci pracovníkům strážnické farnosti, města Strážnice i okolních obcí.

Přání do nového roku 2021

Služba Charity je také službou lásky, proto bych touto cestou chtěla poděkovat všem pracovníkům Charity Strážnice, kteří jsou příkladem toho, že ten, kdo dává, dostává mnohem víc. Kdo slouží, dává najevo, že smyslem jeho života není jen on sám, ale i ostatní, jež jsou pro něho darem od Boha, ale i příležitostí k radosti. Děkuji jim, že se snaží sloužit s láskou a věnují svůj čas druhým.

V neposlední řadě bych chtěla jménem Charity popřát nejen našim uživatelům, ale také všem obyvatelům města Strážnice a okolních obcí požehnané vánoční svátky, radostnou důvěru v Boží lásku a do nového roku 2021 především pevné zdraví, spokojenost a elán do života. A nezapomínejme na to, že nezáleží na tom, zda konáme velké nebo malé věci, ohromující nebo nepatrné, ale jen na lásce, s níž je provádíme (Jan XXIII).

Děkujeme Vám za Vaši přízeň a podporu.

Za Charitu Strážnice Marie Štípská, ředitelka

Nejen pro děti

Tento obrázek namalovala sestra Miriam, která pochází ze Strážnice. Žije ve Šternberku v klášteře s dalšími sestrami klariskami.

ÚKOL:
Najdi na obrázku jesličky.

Koho bys na seno namaloval ty?

Udělala sestřička Miriam chybu, když tam namalovala bílou hostii?

MILÍ FARNÍCI,
AŤ JEŽÍŠ V BÍLÉ HOSTII
JE NAŠÍ RADOSTÍ, SILOU
A NADĚJÍ!

KRÁSNÉ VÁNOCE A
POŽEHNANÝ ROK 2021!

Vydává ŘKF Strážnice, Radějov, Sudoměřice pouze pro vnitřní potřebu farností. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky zkrátit. Děkujeme všem přispěvatelům.
Vychází 19.12.2020, náklad 600 kusů, tisk: Tiskárna Sukupovi
Své náměty a připomínky můžete odevzdat v sakristii či zaslat na: nase.studanka@seznam.cz
www.straznice.farnost.cz, číslo účtu 1443772389/0800, VS 1819
www.radejov.farnost.cz, číslo účtu 1443763319/0800
www.sudomerice.farnost.cz, číslo účtu 262847949/0300